

119

MINISTRIES

“Dit document is een script van onderwijs dat is bedoeld om via video te worden getoond. In de video worden relevante tekst, dia's, media en afbeeldingen getoond om de presentatie te vergemakkelijken. Daarom is het mogelijk dat deze tekst soms niet vlot leest of dat bepaalde teksten eigenaardig klinken. Daarnaast kunnen er grammaticale fouten voorkomen die niet acceptabel zouden zijn in literair werk. We moedigen u aan om het video-onderwijs te bekijken omdat het een aanvulling is op het schriftelijke onderwijs.”

Ons onderwerpen aan gezagsdragers? (Romeinen 13:1-7)

In Romeinen 13:1-7 geeft Paulus de gelovigen opdracht om "zich te onderwerpen aan de gezagsdragers". Hij zegt dat God deze gezagsdragers heeft ingesteld en dat degenen die zich daartegen verzetten, het oordeel zullen ontvangen. Hij noemt deze gezagsdragers Gods dienaars en dienaars aan wie we eer moeten bewijzen en belasting moeten betalen.

Laten we deze passage eens gaan bekijken:

Romeinen 13:1-7

Ieder mens moet zich onderwerpen aan de gezagsdragers die over hem gesteld zijn, want er is geen gezag dan van God, en de gezagsdragers die er zijn, zijn door God ingesteld, zodat hij die zich verzet tegen het gezag, tegen de instelling van God ingaat, en wie daartegen ingaan, zullen over zichzelf een oordeel halen. Want voor de overheid hoeft men niet te vrezen, wanneer men goede werken doet, maar wel als men kwade werken doet. Wilt u nu van het gezag niets te vrezen hebben, doe het goede en u zult er lof van ontvangen. Zij is immers Gods dienaar, u ten goede. Als u echter kwaad doet, vrees dan, want zij draagt het zwaard niet zonder reden. Zij is namelijk Gods dienaar, een wreekster tot straf voor hem die het kwade doet. Daarom is het nodig onderworpen te zijn, niet alleen omwille van de straf, maar ook omwille van het geweten. Om die reden immers betaalt u ook belastingen. Het zijn namelijk dienaars van God, die juist daarmee voortdurend bezig zijn. Geef dus aan allen wat u verschuldigd bent: belasting aan wie belasting, tol aan wie tol, ontzag aan wie ontzag, eer aan wie eer toekomt.

Deze passage wordt gewoonlijk geïnterpreteerd als de instructies van Paulus met betrekking tot de verplichtingen van de gelovigen hebben tegenover de seculiere regering. Vaak wordt gezegd dat gelovigen onderdanig moeten zijn aan de seculiere regering omdat de regering door God is ingesteld.

Natuurlijk roept deze interpretatie enkele ethische vragen op. Wil God dat we seculiere wetten gehoorzamen, zelfs als ze onrechtvaardig zijn? Moeten we ons onderwerpen aan regeringen die echt slecht zijn, zoals de regimes van Stalin of Hitler?

Het is de moeite waard om eens na te denken over hoe we moeten leven onder het bestuur van seculiere autoriteiten. Hoe je Romeinen 13 ook maar leest, er zijn andere passages die gelovigen aanmoedigen om goede burgers te zijn en zich te onderwerpen aan degenen die bestuursfuncties bekleden (bijv. 1 Petrus 2:13-17; 1 Timotheüs 2:2). Maar er zijn ook Bijbelpassages die, in sommige situaties oproepen tot burgerlijke ongehoorzaamheid (Exodus 1:15-21; Daniël 3, 6; Esther 4:16). In feite ging de proclamatie van Jesjoea als Koning, in de eerste eeuw, in tegen de decreten van Caesar (Handelingen 17:6-7). Dus hoewel de Bijbel het gezag van seculiere regeringen erkent, beschouwt de Bijbel die autoriteit ook niet als absoluut.

Er is veel literatuur gewijd aan de strijd rondom de kwestie van de onderwerping aan de seculiere gezagsdragers. Romeinen 13:1-7 is daarbij misschien wel de belangrijkste passage voor deze discussie. Zoals we eerder aangaven, worden deze verzen meestal uitgelegd als dat God deze seculiere gezagsdragers heeft aangesteld, en dat we ons daarom zouden moeten onderwerpen aan seculiere gezagsdragers. Maar we willen hier een alternatieve interpretatie van deze controversiële passage in Romeinen voorstellen.

Een Alternatieve Interpretatie

In deze studie zullen we het standpunt verdedigen dat de "gezagsdragers", die in Romeinen 13 worden genoemd, helemaal geen seculiere gezagsdragers zijn, maar religieuze gezagsdragers, namelijk de Joodse gezagsdragers van de synagoge. Deze interpretatie lijkt op het eerste gezicht misschien twijfelachtig, maar laat ons dat eerst even uitleggen. Nadat we deze interpretatie hebben uitgelegd en hebben bekeken of deze exegetisch zinvol is, zullen we wat tijd besteden aan het bespreken van de implicaties van deze interpretatie en welke principes vandaag de dag kunnen worden toegepast.

Laten we deze passage in Romeinen eens gaan bekijken in zijn historische context. Eén manier om de historische context vast te stellen is om de oorspronkelijke ontvangers van de brief van Paulus te identificeren. Het lijkt duidelijk dat Paulus heel specifiek schrijft aan de niet-Joodse gelovigen in Rome (Romeinen 1:13; 11:13-14; 15:15-16). Niettemin bestaat de gemeenschap waaraan Paulus schrijft zowel uit Joden als uit heidenen. Geleerden hebben er bijvoorbeeld op gewezen dat de lijst met namen, in de groeten van Paulus, sowieso vijf Joodse namen bevat (Romeinen 16:1-16). Ook gaan veel instructies van Paulus ervan uit dat er een sociale omgeving bestaat, waarin een regelmatige omgang met Joden plaatsvindt (Romeinen 11:11-36). Paulus verwacht ook dat zijn lezers zeer bekend zijn met de Schrift (Romeinen 7:1; 15:4), maar het is onwaarschijnlijk dat niet-Joodse gelovigen zelfs ook maar toegang hadden tot de Schrift, buiten de synagoge om waar deze werd voorgelezen.

Om deze en ook andere redenen hebben sommige geleerden gesuggereerd dat Paulus een synagogegemeenschap aanschreef in Rome. Is dit mogelijk?

Welnu, we weten dat de eerste gelovigen - zowel Joden als heidenen - elkaar bleven ontmoeten in de Joodse synagogen (Handelingen 13:13-52; 14:1-6; 17:1-5; 18:4). De apostel Jakobus verwachtte dat de nieuwe niet-Joodse gelovigen in de Messias elke Sjabbat de synagogediensten zouden bijwonen om te worden onderwezen in de Torah (Handelingen 15:21). De "samenkomst" die in Jakobus hoofdstuk 2 wordt genoemd, is het Griekse woord voor synagoge (Jakobus 2:2), wat suggereert dat de brief van Jakobus was gericht aan gelovigen die elkaar in de synagoge ontmoetten.

Niet alleen dat, maar er zijn historische redenen om te denken dat de niet-Joodse gelovigen in Rome niet eens in staat zouden zijn geweest om buiten de synagoge samen te komen in de tijd van de brief van Paulus. Volgens Josephus verbood het decreet van Julius Caesar religieuze samenkomsten in Rome, behalve de Joodse samenkomsten (*Ant.* 14.10.8). De Romeinse historicus Suetonius uit de eerste eeuw schrijft dat Caesar zelf 'alle gilden heeft ontbonden, behalve die al heel geleden waren opgericht' (*Julius Caesar* 42.3). Het is dus aannemelijk dat de niet-Joodse gelovigen aansluiting zouden hebben gezocht bij de Joodse synagogen, die al waren opgericht en erkend en ook toestemming hadden om in Rome samen te komen.

Gezien deze overwegingen is het zeker mogelijk - misschien hoogstwaarschijnlijk - dat Paulus aan een synagoge-gemeenschap schreef. Theoloog Tim Hegg schrijft:

Er is geen reden om aan te nemen dat de gemeente in Rome, waaraan Paulus schreef, iets anders was dan een synagoge-gemeenschap.

-Tim Hegg, *Paul's Epistle to the Romans* (Tacoma, WA: TorahResource, 2007), Vol. 1., blz. 2

Met deze historische setting in onze gedachten, is het niet onredelijk om aan te nemen dat de niet-Joodse gelovigen, die in Rome de Joodse synagogediensten bijwoonden, de doelgroep waren van deze brief van Paulus. Bijgevolg was veel onderwijs van Paulus in de Romeinenbrief gericht op het handhaven van de harmonie tussen de Joden en de heidenen binnen de synagogediensten. Dit vereiste een instructie aan zijn niet-Joodse lezers om zodanig te leven dat ze de Joden, die de Messias nog niet hadden aangenomen, niet zouden beledigen.

Wat we dus willen voorstellen is dat de instructies van Paulus in Romeinen 13:1-7 specifiek betrekking hebben op de interne zaken binnen de gemeenschap van de synagogen in Rome. En daarom zijn de gezagsdragers waarnaar Paulus verwijst de gezagsdragers van de synagoge.

Nieuwtestamentische geleerde, Mark Nanos, is een geleerde die deze visie aanhangt. Dit is wat hij zegt:

Ik ben van mening dat de instructies van Paulus in Romeinen 13:1-7 geen betrekking hebben op de staat, het rijk of enige andere soort van seculiere regering. Zijn zorg ging meer over het bespreken van de verplichting die christenen hadden, in het bijzonder de christelijke heidenen, die zich bij de synagogen van Rome hadden aangesloten, bij de uitvoering van hun nieuwe "geloof", en dat ze zich ondergeschikt moesten maken aan de leiders van de synagogen, door zich aan de gebruikelijke "gedragsregels" te houden, die waren ontwikkeld en vastgelegd in diaspora-synagogen, voor het juiste gedrag van "rechtvaardige heidenen" die aansluiting zochten bij de Joden en hun God.

-Mark Nanos, *The Mystery of Romans* (Minneapolis, MN: Fortress Press, 1996), blz. 291

Dus, volgens Nanos, gaan de instructies van Paulus in Romeinen 13:1-7 over de Joodse gezagsdragers van de synagogen in Rome, niet over de seculiere Romeinse autoriteiten. Paulus zegt dat de gelovigen - in het bijzonder niet-Joodse gelovigen - zich zouden moeten onderwerpen aan het leiderschap van de synagoge en hun gedragsrichtlijnen voor gemeenschap moeten volgen, hoewel de meeste van deze gezagsdragers in de synagogen waarschijnlijk niet geloofden dat Jesjoea de Messias is.

Volgens Paulus heeft het feit dat een deel van het Joodse volk was gestruikeld er uiteindelijk voor gezorgd dat het mogelijk werd dat de redding naar de heidenen is gekomen (Romeinen 11:11-15, 25-32). Daarom zijn niet-Joodse gelovigen het aan het Joodse volk verschuldigd om van hen houden en in vrede met hen leven (Romeinen 12:16-18; 14:19). Dit zou ertoe moeten leiden dat niet-Joodse gelovigen zelfs de Joodse *halakhot* - gedragsregels – moeten gehoorzamen die de samenkomsten in de synagoge besturen, omwille van de vrede, om zo de zwakken niet te laten struikelen (Romeinen 14). Gelovigen worden bijvoorbeeld aangemoedigd om geen gewoon vlees te eten dat op de markt is gekocht, omdat het de Joden van de Romeinse synagogen zou hebben beledigd, ook al stond er niets in de Schrift dat dergelijk vlees verbiedt (Romeinen 14:13-23; 15:1-7).

Voor meer informatie over deze kwesties, die Paulus behandelt in Romeinen 14, bekijk dan onze studie: [De Paulinische Paradox: Deel 5 Romeinen.](#)

Nogmaals, het doel van Paulus was om de vrede te bewaren binnen de synagoge-samenkomsten. Hij wilde ook zijn niet-Joodse lezers aanmoedigen om niet arrogant te zijn tegenover de ongelovige Joden. Door hun liefde en nederigheid hoopte Paulus dat zijn niet-Joodse lezers het Joodse volk zouden inspireren om door de Messias tot verlossing te komen (Romeinen 11:11-36).

Een voordeel van onze interpretatie is dat Romeinen 13:1-7 dan meer overeenkomt met het andere onderwijs van Paulus in dit gedeelte van de Romeinenbrief. Commentatoren hebben lang gedacht dat het wel heel ongebruikelijk is dat Paulus een aansporing doet om je te onderwerpen aan seculiere gezagsdragers, midden tussen zijn instructies die allemaal betrekking hebben op kwesties binnen de gemeente (Romeinen 12:1-15:13). Deze passage leek altijd al niet op zijn plaats te staan. Sommigen hebben zelfs gesuggereerd dat dit gedeelte uit een andere brief afkomstig was later hier is toegevoegd.

Als de interpretatie die we hier verdedigen echter correct is, past dit gedeelte goed binnen het grotere geheel van de instructies van Paulus die betrekking hebben op kwesties binnen de gemeente. Zoals Nanos schrijft:

De zin "[Ieder mens moet zich onderwerpen aan de gezagsdragers](#)" werd traditioneel gezien als een abrupte overgang, ZONDER voegwoord of verbindingswoord, en overgaand naar de derde persoon enkelvoud. **Deze tekstlocatie werd gezien als een grote verandering van onderwerp, waarbij velen vaak niet in staat waren om de context overeen te laten komen met de omringende verzen.** Toch schreef Paulus dit vers (een oproep tot deugd) alsof er geen grote overgang bestond van het onderwerp dat hij aan het behandelen was in hoofdstuk 12, en dat hij weer oppakt in Romeinen 13:8, zonder de gebruikelijke overgangskennmerken [...]. **Ik suggereer dat er geen voegwoord staat om een pauze aan te kondigen binnen de grotere vermanende leerrede (een oproep tot deugd) van Paulus in Rom 12:1 tot 15:13, omdat er in Rom 13:1-7 helemaal geen verandering van onderwerp plaatsvindt.** Dit hele gedeelte, met inbegrip van "[ieder mens ...](#)" in 13:1-7, houdt zich bezig met het bespreken van de nieuwe levensstijl van de christelijke heidenen, die het gevolg was van de openbaring van het Evangelie van de "barmhartigheden van God", en gericht was op henzelf. Zo zouden ze zich "correct gedragen" in de gemeente van Gods volk, waar ze nu deel van uitmaakten als nieuwe leden van de synagogen in Rome, door hun "kennismaking" met het "geloof" in Christus Jezus.

-Mark Nanos, *The Mystery of Romans* (Minneapolis, MN: Fortress Press, 1996), blz. 294-295

Een tweede voordeel van onze interpretatie is de manier waarop deze gezagsdragers worden beschreven, beter lijkt te passen bij het idee dat dit religieuze gezagsdragers zijn. Paulus zegt dat deze besturende gezagsdragers hun gezag "van God" ontvangen. (Romeinen 13:1). Het is gezag dat men niet hoeft te vrezen bij goede werken, maar bij kwade werken (Romeinen 13:3). Het zijn "dienaars van God" (Romeinen 13:4-6) en "dienaars van God" aan wie ontzag en eer toekomt (Romeinen 13:7).

Het is moeilijk te geloven dat Paulus zulke rechtlijnige taal zou gebruiken voor seculiere Romeinse functionarissen. Zoals Mark Nanos betoogt, was noch Paulus, noch enige andere Jood in de eerste eeuw blind voor het kwaad van het rijk. Bovendien, als Paulus een vorm van gehoorzaamheid aan de seculiere autoriteiten had willen adviseren, zou het niet nodig zijn om zulke Romeinse functionarissen een opdracht van God te verlenen om dat te doen. We zien elders in de Schrift dat Paulus geen blad voor z'n mond neemt om de seculiere autoriteiten te bekritisieren (1 Korinthe 2:8; 6:1).

Bovendien is er taalkundige ondersteuning voor het idee dat deze autoriteiten de gezagsdragers van de synagogen zijn. De Schrift gebruikt het woord "volmacht" (ἐξουσίαν) om het gezag te beschrijven dat Paulus "van de overpriesters" ontving voordat hij Jesjoea als Messias leerde kennen (Handelingen 9:14; 26:10-12). Ook Jesjoea verwijst naar de gezagsdragers van de synagogen als "machthebbers" (Lukas 12:11).

Deze parallellen zijn belangrijk voor onze passage in Romeinen. Zoals Nanos schrijft:

We zien dat "machthebbers/overpriesters", in Lukas en in Handelingen, op dezelfde manier wordt gebruikt als in Romeinen 13:1-7. De verwijzingen in Lukas en Handelingen vinden duidelijk plaats in de context van het bestuur van de synagogen en in de context van het "gezag" dat ze hebben bij het toezicht houden op en handhaving van de geloofs- en gedragsvereisten binnen de Joodse gemeenschap. In het geval van Handelingen, in de context van de persoonlijke ervaring die Paulus had met de "gezagsdragers" van de synagoge in hun disciplinaire rol. Het zou daarom logisch zijn als Paulus dezelfde taal toe zou passen in de Romeinenbrief, wanneer hij zich richt tot de christenen, in het bijzonder tot de christelijke heidenen, die bijeenkwamen in de setting van de synagoge - misschien onder enige dwang - en daarbij begonnen te twijfelen aan de ernst van hun verplichtingen jegens deze "gezagsdragers".

-Mark Nanos, *The Mystery of Romans* (Minneapolis, MN: Fortress Press, 1996), blz. 304

We zien dus dat het woord gezagsdrager wordt gebruikt in de context van een gezagsdrager van een synagoge en in de context dat dergelijke autoriteiten in een disciplinaire rol functioneren, wat past bij ons tekstgedeelte.

Het woord "gezagsdragers" (ἄρχοντες) wordt in het Nieuwe Testament ook vaak gebruikt voor religieuze leiders, waaronder synagogeleiders (Lukas 8:41; 24:20; Johannes 3:1; 7:48; 12:42; Handelingen 3:17; 4:5, 8; 14:5; 23:5).

Natuurlijk heeft de titel van "dienaar/voorganger" (διάκονός) religieuze connotaties. Het is het woord dat wordt gebruikt voor de titel van een "diaken" (1 Timotheüs 3:8, 12).

Als laatste is er een ander Grieks woord dat in vers 6 is vertaald met "dienaars" (λειτουργοί), met betrekking tot het innen van belastingen. In het Nieuwe Testament is dit woordgebruik gebaseerd op de priesterlijke aken. In Romeinen 15 gebruikt Paulus dit woord opnieuw in exact deze context:

Romeinen 15:15-16

Maar ik heb u ten dele op nogal gedurfde toon geschreven, broeders, als om u hieraan te herinneren, vanwege de genade die mij door God gegeven is, om een **dienaar** [λειτουργὸν] van Jezus Christus (Jesjoea de Messias) te zijn voor de heidenen, door het Evangelie van God **als een priester te dienen**, opdat **het offer van de heidenen welgevallig zou zijn aan God**, geheiligd door de heilige Geest.

We zullen later wat meer over de betekenis van dit woord gaan praten. Maar op dit moment lijkt het idee dat Paulus hier verwijst naar *religieuze gezagsdragers*, een meer logischer verklaring te geven voor deze uitspraak.

Hoewel er zeker enkele voordelen zijn om te accepteren dat de interpretatie die Paulus in Romeinen 13 geeft naar de religieuze gezagsdragers verwijst, geeft dat ook enkele problemen. Hoe moeten we de uitspraak van Paulus bijvoorbeeld begrijpen dat deze autoriteiten "het zwaard dragen"? Zou het niet logischer zijn als Paulus het hier had over de Romeinen in plaats van de gezagsdragers van een synagoge? En hoe is onze interpretatie logisch in het licht van het feit dat deze gezagsdragers belastingen hebben geïnd? Nogmaals, lijkt dat niet te suggereren dat dit de Romeinse machthebbers zijn?

Laten we eerst eens kijken naar wat Paulus vermeldt over het "zwaard". "...want zij draagt het zwaard niet zonder reden". Hadden de gezagsdragers van de synagoge zwaarden?

Nanos geeft aan dat het woord zwaard (μάχαιραν) een "mes" is. Het is hetzelfde woord dat in de Septuagint - de Griekse vertaling van het Oude Testament - wordt gebruikt voor het mes dat wordt gebruikt bij de besnijdenis (Jozua 5:2) en bij het offeren van Izaäk (Genesis 22:6, 10) en voor een "klein zwaard" of "dolk" (Richteren 3:16). Het woord wordt ook vaak op een symbolische of metaforische manier gebruikt (Spreuken 5:4; 12:18; 24:22; 25:18; 30:14; Jesaja 49:2). Paulus en de schrijver van Hebreëen gebruiken het als beeldspraak voor het Woord van God (Efeze 6:17; Hebreëen 4:12).

Veel geleerden zien de uitdrukking van "het dragen van het zwaard", in Romeinen 13:4, als beeldspraak, wat de autoriteit inhoudt om overtreders te straffen. De meerderheid van de geleerden, die geloven dat Paulus in Romeinen 13 verwijst naar de seculiere Romeinse machthebbers, erkennen over het algemeen dat Paulus meer spreekt over de rechterlijke macht in het algemeen, niet noodzakelijkerwijs over mensen die letterlijk een zwaard dragen.

Thomas Schreiner schrijft bijvoorbeeld:

In plaats daarvan wordt er verwezen naar de bredere gerechtelijke functie van de staat, met name het recht om degenen die misdaden hebben begaan waarop de doodstraf staat, het leven af te nemen, hoewel boetes, een arrestatie, gevangenisstraf, andere lijfstraffen en ballingschap hier ook toe behoren.

-Thomas R. Schreiner, *Romans* (Grand Rapids, MI: BakerAcademic, 2018)

Douglas Moo schrijft:

Geleerden hebben ruzie gemaakt over de exacte achtergrond en de betekenis van de uitdrukking 'het zwaard dragen', maar geen van de specifiek aangedragen connotaties lijken goed te zijn onderbouwd. Waarschijnlijk gebruikt Paulus de uitdrukking dan ook om in bredere zin te verwijzen naar het recht van de regering om degenen te straffen die haar wetten overtreden.

-Douglas Moo, *Romans* (Grand Rapids, MI: Wm B. Eerdmans, 1996), blz. 801-802

Michael Vanlaningham schrijft:

Het zwaard dragen kan betekenen "de doodstraf toepassen", of alleen maar "het straffen van criminelen".

-Michael Rydelnik and Michael Vanlaningham, *Romans* (Chicago: Moody Publishers, 2014)

De opmerkingen van John Yoder zijn bijzonder interessant:

Het zwaard (*machaira*) is het symbool van de rechterlijke macht [...] Net als het dragen van een pistool door een verkeersagent of het dragen van een zwaard door de Zwitserse garde, was het meer een symbool van gezag dan een wapen.

-John H. Yoder, *The Politics of Jesus* (Grand Rapids, MI: Wm. B. Eerdmans, 1994), blz. 203

Als we "het zwaard dragen" figuurlijk opvatten, in de betekenis van de autoriteit hebben om te straffen, zien we hoe dit van toepassing kan zijn op de gezagsdragers van een synagoge. De Torah verleende de rechters van Israël de bevoegdheid om bepaalde overtredingen te bestraffen. Het idee achter deze wetten lijkt tot op zekere hoogte opnieuw te zijn geïnterpreteerd in de context van de synagoge. In de rabbijnse literatuur hebben sommige leiderschapsfuncties bijvoorbeeld de verantwoordelijkheid om iemand te disciplineren (Mishnah.Makkot 3 en de verzen daaropvolgend). In het Nieuwe Testament kunnen leiders van de gemeente zondaars uit de gemeente zetten die geen berouw hebben, als een vorm van tuchtiging (Mattheüs 18:15-20; 1 Korinthe 5:5, 9-13).

De uitdrukking "het zwaard dragen" vereist dus niet dat iemand tot de seculiere autoriteiten moet behoren. Als de uitdrukking figuurlijk is bedoeld voor het hebben van het gezag om te straffen of te disciplineren, is het niet onredelijk om te denken dat Paulus verwijst naar de religieuze gezagsdragers, die behoren tot het hof van de synagoge.

Nanos suggereert ook dat 'het zwaard dragen' metaforisch kan worden opgevat als het hebben van het gezag om de Schrift te interpreteren. Zoals we al zeiden, gebruikt de Bijbel het woord 'zwaard' op een andere plaats om op een figuurlijke manier naar het Woord van God te verwijzen (Efeze 6:17; Hebreëen 4:12).

Nanos schrijft:

Als Paulus het woord "zwaard" hier op een figuurlijke wijze gebruikt voor het "Woord van God", zou dat perfect passen bij hoe ik de context van de opmerkingen van Paulus in deze paraenese (oproep tot deugd) begrijp. De "gezagsdragers" van de synagogen waren de uitleggers van de Torah (Gods Woord aan Israël, de Wet), en zij zouden ongetwijfeld verantwoordelijk zijn geweest voor het toepassen van de Wet op de synagoge-gemeenschap, inclusief de christelijke heidenen die aansluiting zochten bij de synagoge als "rechtvaardige heidenen."

-Mark Nanos, *The Mystery of Romans* (Minneapolis, MN: Fortress Press, 1996), blz. 312

Laat de leiders van de synagoge de Torah uitleggen voor de gemeenschap, zou misschien goed passen in de instructies van de auteur van Hebreeën om je aan de voorgangers van de gemeente te onderwerpen en die te gehoorzamen (Hebreeën 13:17). In Hebreeën zijn deze voorgangers "zij die het Woord van God tot u gesproken hebben" (Hebreeën 13:7). Voor de lezers van de brief aan de Hebreeën omvatte hun onderwerping aan de leiders van de gemeente zeker het opvolgen van de instructies van de leiders en het onderwijs over het Woord van God.

Op dit punt moet er een belangrijk voorbehoud worden gemaakt. De auteur van Hebreeën bedoelt niet dat we een onvoorwaardelijke loyaliteit moeten hebben aan de voorgangers van onze gemeente. In plaats daarvan moeten het ons algemene principe zijn dat we ons onderwerpen aan hun instructies en regels. Om een analogie te geven, in Kolossenzen 3:20 beveelt Paulus de kinderen om hun ouders "in alles" te gehoorzamen. Maar wat als je ouders je opdragen om een onschuldig persoon te vermoorden? Moet je ze dan gehoorzamen? Absoluut niet. Paulus wilde duidelijk maken dat kinderen hun ouders in principe zouden moeten gehoorzamen. De instructies om onze voorgangers van de gemeente te gehoorzamen kunnen op dezelfde manier worden begrepen.

Als Paulus met "het zwaard dragen" bedoelt dat de autoriteiten de Torah-uitleggers waren van de gemeente, zou een soortgelijke disclaimer kunnen worden gemaakt. Paulus pleit niet voor blinde gehoorzaamheid aan elke uitleg of regel. Maar hij lijkt wel te zeggen dat zijn lezers de gedragsregels moeten volgen die door de gezagsdragers van de synagoge als *algemeen principe* waren opgesteld, zolang hun onderwijs niet in strijd is met het duidelijke Bijbelse onderwijs. Bedenk daarbij dat de lezers van Paulus in Rome maar een beperkte mogelijkheid hadden om te leren hoe je met elkaar om moest gaan, en veel van hen waren pas bekeerde heidenen. Het was in ieders belang dat ze de vrede binnen hun gemeenschap zouden bewaren, zelfs als dat betekende dat ze gehoorzaamden aan wat ze misschien als onvolmaakte regels beschouwden.

Dit kan ons wat extra context geven voor het volgende hoofdstuk van Romeinen waar Paulus uitgebreid bespreekt hoe gelovigen bereid moeten zijn om bepaalde vrijheden op te geven om hun broeder niet te laten struikelen. De gezagsdragers van de synagoge hadden misschien uitspraken gedaan die het eten van bepaald rein vlees verbood, wat nog een reden kan zijn waarom Paulus zijn lezers adviseert om zich te onthouden van dergelijk vlees, ook al was het volgens de Bijbel toegestaan (Romeinen 14:13-23).

Sommigen zouden kunnen zeggen dat een figuurlijke interpretatie van het „zwaard” wat ver gezocht lijkt te zijn. Maar denk eens aan de figuurlijke toepassing van de wapenrusting, waarover Paulus enkele verzen later schreef:

Romeinen 13:12

De nacht is ver gevorderd en de dag is nabij gekomen. Laten wij dus de werken van de duisternis afleggen en de wapens van het licht aandoen.

Het lijkt geen twijfel dat Paulus bedoelt dat we de "wapens" figuurlijk moeten opvatten als jezelf uitrusten met de "wapenrusting van God" (Efeze 6:10-20), om je daarmee te verdedigen tegen de goddeloosheid van de wereld (Romeinen 13:13-14). Aangezien Paulus "wapens" op een figuurlijke manier gebruikt in vers 12, is het niet onredelijk om aan te nemen dat hij het "zwaard" op figuurlijke manier gebruikt, in vers 4.

Er zijn dus twee mogelijkheden: 1) Paulus zou op een figuurlijke manier naar het zwaard kunnen verwijzen als een symbool van disciplinaire autoriteit. 2) Paulus zou "het zwaard dragen" kunnen zien als beeldspraak voor het gezag dat de gezagsdragers van de synagoge hebben om de Torah te interpreteren en gedragsregels vast te stellen voor de gemeenschap. Beide opties zijn mogelijk en verklaren waarom Paulus zegt dat deze gezagsdragers kunnen bepalen wat goed is en Gods wraak kunnen uitvoeren aan de kwaaddoeners (Romeinen 13:3-4). In de context van de synagoge hebben deze gezagsdragers de verantwoordelijkheid om voor de gemeenschap te zorgen en deze te beschermen.

Maar hoe ziet Paulus het betalen van belastingen dan precies? Romeinen 13:6 zegt dat er dienaars van God zijn die zich bezighouden met het innen van belastingen. Nogmaals, het Griekse woord dat in Romeinen 13:6 met 'dienaars' (*leitourgoi*) is vertaald, is ontleend aan de priesterlijke functies. Er waren seculiere regeringsfunctionarissen die zich bezighielden met het innen van belastingen, maar het lijkt onwaarschijnlijk dat Paulus hen "dienaars van God" zou noemen. Een alternatieve suggestie, die hier een betere uitleg zou geven, is dat dit functionarissen waren die zich bezighielden met het innen van de tempelbelasting. Zoals Nanos zegt:

Binnen de Joodse gemeenschap was het de taak van de 'dienaars van God' om zich te wijden aan het innen en veilig afleveren van de tempelbelasting aan Jeruzalem. Dit "voorrecht" voor de synagogen van de Diaspora was zeer dierbaar voor het leven binnen de Joodse gemeenschap en de bron van spanning in de niet-Joodse gemeenschappen waarin ze woonden [...]. Als van de nieuw-christelijke heidenen in Rome werd verwacht dat ze als "rechtvaardige heidenen" bij het bezoeken van de synagoge, deze tempelbelasting zouden moeten betalen, en daarbij aarzelden om dit te zien als een verplichting bij het uitleven van hun nieuwe geloof, omdat ze eigenlijk geen Joden waren en niet alle privileges van de Joden genoten (en soms zelfs afwijzing moesten ondergaan bij de legitimiteit van hun claims), dan kunnen we de noodzaak inzien waarom Paulus deze instructie gaf [...]. Interessant is dat Mattheüs 17:24 aangeeft dat deze term direct wordt gekoppeld aan de betaling van de verplichte belastingen (of het nu gaat om Romeinse hoofdelijke belastingen of de Joodse tempelbelastingen). Hoewel Jezus wel enige kritiek had op deze verplichting, die blijkbaar overeenkwam met bestaande Qumran en Galilese standpunten in die tijd, die de Farizeïsche uitleg van deze jaarlijkse betalingsplicht in twijfel trokken, onderwierp Hij zich toch aan degenen die de autoriteit hadden om deze belasting te innen, zodat Hij **'hun geen aanstoot zou geven'**. Dit is ongeveer hetzelfde gevoel dat Paulus had bij zijn bezorgdheid in Romeinen 12-15.

-Mark Nanos, *The Mystery of Romans* (Minneapolis, MN: Fortress Press, 1996), blz. 308-309

Dus de "dienaars van God", die verantwoordelijk waren voor het innen van de belastingen, kunnen redelijkerwijs worden gezien als de functionarissen van de synagoge, die belast waren met het innen en afleveren van de tempelbelasting aan Jeruzalem. Dit zou logisch zijn voor de Griekse term die wordt gebruikt voor "dienaars", en die verband houdt met de priesterdienst. Het is interessant dat er vroeg bewijs bestaat uit deze periode, dat zo'n functie beschrijft. Philo, een Joodse filosoof uit de eerste eeuw, schreef over "heilige ambassadeurs", die de tempelbelasting en andere tienden verzamelden bij de Diaspora-gemeenschappen en alles naar Jeruzalem brachten (*Philo, Gaius 155-157; speciale wetten 1.76-78*).

Paulus instrueert zijn niet-Joodse lezers om zich te onderwerpen aan deze bestuurders, met betrekking tot de tempelbelasting, zelfs als ze dachten dat er geen verplichting was om deze te betalen. Hiermee toonden ze hun solidariteit met het Joodse volk en bevorderden ze de harmonie binnen de gemeenschap.

Praktische Toepassing

Als onze interpretatie correct is, wat zijn dan de implicaties daarvan? En welke principes kan deze passage ons nu nog leren?

Ten eerste, aangezien dit vaak de centrale tekst is die wordt gebruikt om aan te geven dat de gelovigen zich aan de seculiere regeringen moeten onderwerpen, geeft dit hier meteen een nieuwe discussie. Hoe we moeten leven onder het bestuur van seculiere autoriteiten moeten we misschien opnieuw evalueren als we ons niet langer kunnen beroepen op deze passage, ter ondersteuning van deze visie.

Een tweede implicatie van deze uitleg is dat het de bewering ondersteunt dat de "christenen" in de eerste eeuw werden gezien als een groep binnen het Judaïsme, en niet als een afzonderlijke religie. De volgelingen van Jesjoea in Rome, inclusief de niet-Joodse gelovigen, zouden een onderdeel zijn geweest van de bredere Joodse gemeenschap, de synagogedienst hebben bezocht en de Torah-instructies, zoals de Sjabbat, de Feesten en de voedselinstructies hebben nageleefd.

Wat betreft de principes die vandaag de dag moeten toepassen, kunnen we verschillende dingen zeggen. Ten eerste, als we een plaatselijke gemeente bezoeken, zou deze passage ons kunnen vertellen hoe we daar met de leiders om moeten gaan. We zouden de verantwoordelijkheid van het leiderschap moeten erkennen om voor de gemeenschap te zorgen, deze te beschermen en zelfs om "gedragsregels" vast te stellen die de diensten in de gemeente regelen. Eén principe zou zijn om hun leiderschapsrol te respecteren en je aan hun regels te houden wanneer je met hun gemeente omgaat, zelfs als je het misschien niet eens bent met sommige van hun interpretaties of regels. Om een specifiek voorbeeld te geven, ze kunnen de Feesten bijvoorbeeld vieren volgens een kalender waar je het persoonlijk niet mee eens bent. Maar in plaats van daar een probleem van te maken, kun je ervoor kiezen om hun leiderschapsrol te erkennen en samen te komen op de data die zij bepalen. Daarnaast kun je het op andere data vieren waarvan je zelf denkt dat die correct zijn.

Voor meer informatie hierover kun je vinden in onze studie: [Andere kalenders: Wat te doen](#)

Een ander principe zou kunnen zijn dat we proberen om een getuige te zijn voor het Joodse volk. Dat lijkt de bedoeling te zijn van Paulus in het gedeelte van Romeinen dat we hebben behandeld. Wat kunnen we doen om het Joodse volk te inspireren om door de Messias tot verlossing te komen? Leggen we onnodige struikelblokken neer? Behandelen we hen arrogant? Of onthullen we hen hun Joodse Messias, door onze nederigheid en liefde te betonen? Dit zijn dingen waar we over moeten nadenken. Naarmate er meer en meer niet-Joodse gelovigen gaan beseffen dat Jesjoea zelf Joods was, en dat Hij de Torah niet heeft afgeschaft, en wij gaan wandelen zoals Jesjoea dat heeft gedaan, zullen er misschien steeds meer Joodse mensen Jesjoea gaan herkennen voor wie Hij is.

Tot slot hebben we in onze interpretatie van Romeinen 13:1-7 aangegeven, dat het hier volgens ons over de religieuze gezagsdragers ging, namelijk de gezagsdragers van de synagoge. Wij denken dat deze interpretatie de meeste betekenis geeft aan de algemene context van de brief van Paulus en zijn specifieke gebruik van woorden. Hoewel er een aantal problemen zijn bij deze interpretatie, kunnen ze worden opgelost door de tekst zorgvuldig te lezen in zijn historische context. Deze passage moedigt ons aan om het leiderschap van de gemeente te respecteren, om vreedzaam samen te leven met personen waarmee we het oneens zijn, en om een indachtige getuige te zijn, in het bijzonder naar het Joodse volk.

We hopen dat je van dit onderwijs hebt genoten. En vergeet niet om alles te onderzoeken.

Sjalom, dat Jahweh u mag zegenen in uw wandel in het volledige Woord van God.

Voor meer informatie of andere studies, verwijzen wij je naar onze website www.testeverything.net

EMAIL: Info@119ministries.com (USA); info@119ministries.nl

FACEBOOK: www.facebook.com/119Ministries; www.facebook.com/119ministriesnederland

WEBSITE: www.TestEverything.net & www.119ministries.nl

TWITTER: [www.twitter.com/119Ministries#](https://twitter.com/119Ministries#) (USA)